

Tenim vocació d'inútils

Dg, 19/12/2010 per Lucia Caram

[Punt de trobada](#)

El Nadal és a les portes i l'esperança bateja amb urgència tossuda al ritme de les hores i dels esdeveniments. Alguna cosa s'ensorra i tot fa presagiar que s'acosten temps difícils en què l'austeritat s'imposarà i en què no tindrem cap més remei que ser solidaris i compartir el que som i tenim, sentint-nos corresponsables de la sort i la desgràcia dels altres, si és que de debò volem gaudir de pau social. Sens dubte que vénen temps —ja els veiem— en què caldrà discernir què és l'essencial i quines són les necessitats que ens hem anat creant i de les quals haurem de prescindir.

La famosa crisi que patim continua fabricant noves i velles formes de pobres i de pobreses i continua vulnerant el dret de les persones a viure amb dignitat. Cada dia són més els qui encoratjant la il·lusió d'una oportunitat es troben amb les portes tancades i se senten condemnats a la intempèrie de la soledat i l'abandonament d'un hivern que promet ser cru i amarg, amb un fred que congelarà les llàgrimes dels qui, tips de plorar, senten la temptació de llençar la tovallola i retirar-se de la cursa de la vida.

Les cues dels pobres i exclosos, dels aturats que volen treballar, augmenten sense parar, i als qui se'ls va esgotar l'atur i viuen dels 426 euros d'ajuda, se'ls anuncia que al febrer no tindran ni això i que s'hauran de buscar la vida i sobreviure per no malmorir. Voldria tenir esperança, però confesso que de vegades em tenalla la por. M'imagino milers i milers de pisos buits per la impossibilitat de pagar-ne el lloguer, i famílies senceres poblant els diferents racons dels carrers o els baixos d'algun pont per tenir una mica d'intimitat, tot i que en la més absoluta inseguretat. I tots i cadascun, homes i dones, conciutadans i veïns nostres d'aquest primer món civilitzat, continuaran tenint necessitat de menjar, de tenir accés a la higiene, a la salut, a l'educació, mentre són expulsats de la societat.

I enmig de tot això la litúrgia de l'Advent ens convida a l'esperança. Tot ella ve carregada de promeses de vida i ens recorda, per boca del Profeta, que Déu consola i ens convida a consolar el seu Poble; que Ell vol plantar la seva tenda en la nostra història i que es compadeix de les seves criatures.

I per culminar, la nit de Nadal veurem Maria i Josep sense tenir hostal, i amb ells el Fill de Déu, plantant la seva tenda entre els qui res no tenen, compartint a sort i la desgràcia dels humans. I també, enmig d'una nit freda se'ns anunciarà una Bona Nova de part de Déu: «Que ens ha nascut un Salvador.» I tots adorarem el misteri de Déu que entra fins al fons de les nostres misèries. I amb la imatge d'un infant vulnerable, faixat amb bolquers i posat en un pessebre, tindrem la certesa que, per damunt de tot, Déu és amb nosaltres i que tot acabarà bé.

Acabo amb un diàleg d'uns joves voluntaris de la Plataforma d'Aliments de la Fundació Rosa Oriol, en finalitzar una dura tarda de feina donant aliments i acollint la gent. Un va dir: «És molt fort el que passarà quan retirin els 426 euros, hem de treballar de valent per aconseguir mitjans i poder ajudar.» Un altre va comentar: «Ara som necessaris, hem d'unir-nos per buscar una sortida.» I finalment una de les noies va dir: «Sí, hem de fer tot el possible, sabent que la

nostra vocació és arribar a ser inútils, perquè ningú no necessiti la nostra ajuda!»

En aquest Nadal renovo el meu desig d'arribar a ser, en aquest sentit, una inútil total, i l'esperança que els càlculs dels economistes fallin, i que l'any 2011 sigui un any de noves oportunitats, un temps per construir amb esperança.

Publicat a Catalunya Cristiana 19 de desembre 2010